

mający z parceli Nr. $\frac{1062}{338}$ ks. grunt. gm. Podgórz, tom IV, karta 81 o powierzchni 1 ha 25 a 32 m².

C) na bezpłatne odstąpienie na własność parafji obrządku łacińskiego św. Marii Magdaleny w Poznaniu, parceli państwowej Nr. $\frac{654}{324}$ (dawniej część

parceli Nr. $\frac{642}{324}$) bez księgi gruntowej, o powierzchni 151 m², położonej w Poznaniu, przy ul. Gołębiej, z zastrzeżeniem dla Skarbu Państwa prawa przejazdu i przechodu na tej parceli, oraz na obciążenie sąsiedniej parceli państwowej Nr. $\frac{653}{324}$ (dawniej część

parceli Nr. $\frac{642}{324}$) bez księgi gruntowej, o powierzchni 37 m² i przylegającej do niej bramy gmachu na parceli państwowej Nr. $\frac{645}{324}$ prawem przejazdu i przejazdu na rzecz parafji, zgodnie z umową, zawartą w Poznaniu dnia 22 kwietnia 1927 r.

D) Na bezpłatne odstąpienie na własność gminie wyznaniowej żydowskiej w Wilnie, nieruchomości, stanowiącej własność Skarbu Państwa, położonej w Wilnie przy ulicy Orzeszkowej Nr. 7 i Mostowej Nr. 14, zapisanej w ks. wiecz. Nr. hip. 9486.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu, o ile chodzi o art. 1 ust. A) punkt 1, z Ministrem Skarbu, o ile zaś chodzi o art. 1 ust. A) pkt. 3, także w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*
Minister Robót Publicznych: *Kühn*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*
Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

334.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 10 marca 1932 r.

o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich.

Art. 1. Ustawa z dnia 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 285) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 269), ulega następującym zmianom:

I. W ustępie końcowym art. 1 po słowach: „spółek dla żeglugi transoceanicznej” wstawia się wyrazy: „oraz spółek dla rybołówstwa dalekomorskiego”.

II. W zdaniu końcowym art. 3 po słowach: „spółek dla żeglugi transoceanicznej” wstawia się wyrazy: „oraz spółek dla rybołówstwa dalekomorskiego”.

III. Zdanie ostatnie p. 2) art. 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wyjątki od tego przepisu są dopuszczalne w stosunku do dalekomorskich statków rybackich w ciągu 10 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu i na warunkach, przez niego ustalonych w każdym poszczególnym wypadku. Rada Ministrów może przedłużyć powyższy okres o dalsze 5 lat”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*

335.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 14 marca 1932 r.

uzupełniająca przepisy o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego.

Art. 1. (1) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych przekaże Ministrowi Reform Rolnych w celu nadania żołnierzom Wojska Polskiego:

- a) użytki leśne, na których Minister Rolnictwa uprzednio zarządzi zmianę uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania;
- b) znajdujące się w administracji lasów państwowych użytki rolne, przydatne dla osadnictwa.

(2) Upoważnia się Ministra Reform Rolnych do przeznaczenia na cele osadnictwa wojskowego nieruchomości, nabywanych przez Skarb Państwa w trybie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), o ile co do tych nieruchomości było przed ich nabyciem wydane orzeczenie o przejęciu na własność Państwa na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 17), jednak orzeczenie to nie uzyskało mocy prawnej. Nieruchomości te będą przeznaczone na cele osadnictwa wojskowego o tyle tylko, o ile zostały oddane w posiadanie osadników przed ich nabyciem na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej.

(3) Działki z gruntów, określonych w cz. 1 i 2, nadawane będą bezpłatnie w trybie ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 listopada 1930 r. o uregulowaniu niektórych spraw z zakresu osadnictwa wojskowego (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 628) z uwzględnieniem zmian, wynikających z ustawy niniejszej.

Art. 2. (1) Żołnierze, którzy przed wejściem w życie ustawy niniejszej zarejestrowani zostali jako kandydaci do nadziału ziemi i posiadają wymagane do nadziału uprawnienia, a nabyli działki ziemi państwowej w trybie ustaw z dnia 15 lipca 1920 r. lub z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 70, poz. 462 i z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), mogą być na swą prośbę zwolnieni od nie spłaconej w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej reszty ceny kupna za nabyte działki. O powyższem okręgowy urząd ziemski wyda nabywcom zaświadczenia, które będą podstawą do wykreslenia odnośnych wpisów w dziale IV wykazu hipotecznego.

(2) Żołnierze, którzy odpowiadają warunkom, wskazanym w zdaniu 1-em cz. 1 niniejszego artykułu, a którzy zakwalifikowani zostali na nabycie działek z parcelacji państwowej i działki te posiadają na podstawie umów dzierżawnych, zawartych ze Skarbem Państwa, mogą na swą prośbę otrzymać działki te na własność przy równoczesnem zwolnieniu od nie spłaconej w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej tenuty dzierżawnej. Żołnierzom tym będą wydane akty nadawcze według ustaw, wymienionych w cz. 3 art. 1.

(3) Postanowienia cz. 1 i 2 mają analogiczne zastosowanie do rodzin po żołnierzach poległych. Za rodzinę uważa się żonę, zstępnych i wstępnych.

(4) Uprawnienia, nadane żołnierzom postanowieniem art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o uregulowaniu niektórych spraw z zakresu osadnictwa wojskowego, służą na obszarze mocy obowiązującej tego przepisu również rodzinom (żonie, zstępnym i wstępnym) po żołnierzach poległych.

Art. 3. (1) Osadnicy wojskowi na działkach, które uznane zostaną przez urzędy ziemskie za nie nadające się do użytkowania rolnego, mogą być na swą prośbę przeniesieni na inne działki z gruntów państwowych.

(2) W razie przeniesienia osadnika w myśl cz. 1 dotychczas posiadana przez niego działka przekazana będzie pod zarząd Ministra Rolnictwa.

(3) Na koszty przeniesienia w myśl cz. 1 mogą być przyznawane osadnikom bezzwrotne zasiłki z funduszu zapomóg i kredytu ulgowego w granicach do pięciuset złotych na jedno gospodarstwo.

(4) W uzasadnionych wypadkach Ministrowi Reform Rolnych przysługuje prawo całkowitego lub częściowego skreślenia zadłużenia z funduszy państwowych, udzielonego na działki, uznane za nie nadające się do użytkowania. Wszelkie pozostałe obciążenia będą przeniesione z działek, dotychczas posiadanych, na działki nowonadane.

Art. 4. Organizacjom osadników wojskowych, posiadającym osobowość prawną, mogą być nadane bezpłatnie działki ziemi z przeznaczeniem na cele użyteczności publicznej, jak szkoły, kościoły, domy ludowe, mleczarnie i t. p. Do działek tych stosowa-

wane będą odpowiednie przepisy obowiązujących ustaw o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego z wyjątkiem art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r.

Art. 5. (1) Budynki, drzewostany i t. p., stanowiące przynależność działki, nadanej bezpłatnie, uważa się za nadane bezpłatnie wraz z działką, z wyjątkiem jednak zabudowań, wzniesionych z kredytów państwowych na pomoc na odbudowę.

(2) Urzędy ziemskie umorzą zobowiązania osadników wojskowych z tytułu dokonanych przed wejściem w życie ustawy niniejszej rozrachunków za budynki, drzewostany i t. p., określone w cz. 1, jak również zwrócą sumy, wpłacone już na poczet tych rozrachunków.

Art. 6. (1) Art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18) ma zastosowanie przy wykonywaniu niniejszej ustawy, a terminy, w nim oznaczone, liczone będą od daty protokólnego wprowadzenia osadnika w posiadanie działki.

(2) Zdanie pierwsze art. 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18) w brzmieniu, ustalonym art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 628) otrzymuje brzmienie następujące: „Gospodarstwa, utworzone w trybie ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 628) oraz ustawy niniejszej, nie mogą być przed upływem 25 lat od daty protokólnego wprowadzenia osadnika w posiadanie działki dzielone, sprzedawane, wydzierżawiane ani obciążane (za wyjątkiem obciążeń na rzecz Skarbu Państwa lub państwowych instytucji kredytowych) bez zezwolenia urzędów ziemskich.”

(3) Rygory z art. 6 i 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego odnoszą się tak do pierwotnych nabywców, jak i do ich następców prawnych.

Art. 7. Sfinansowanie bezpłatnego nadania ziemi na podstawie niniejszej ustawy dokonane będzie na rachunek Skarbu Państwa z funduszu obrotowego reformy rolnej.

Art. 8. Opłaty w postępowaniu hipotecznem, związane z przepisaniem tytułu własności nadanej działki na osadnika lub zwolnieniem działki od obciążeń (art. 2) oraz stawki wynagrodzenia, ustalonego w taksie dla pisarzy hipotecznych, ulegają obniżeniu o 50%.

Art. 9. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Reform Rolnych i Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego, wileńskiego, wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego i wolkowskiego województwa białostockiego. Radzie Ministrów przysługuje prawo rozciągnięcia mocy niniejszej ustawy w całości lub w części na teren powia-

tów augustowskiego i suwalskiego województwa białostockiego. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie postanowienia sprzeczne z ustawą niniejszą, a w szczególności zdanie 1-sze art. 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18) w brzmieniu, ustalonym art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 628) oraz art. 2 tegoż rozporządzenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*

Minister Rolnictwa i Minister Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*

336.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 14 marca 1932 r.

o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi.

Art. 1. (1) Pojazdem mechanicznym w rozumieniu niniejszej ustawy jest pojazd, nie związany z torem szynowym, poruszany przez umieszczony na nim silnik i przeznaczony do przewozu osób lub towarów bezpośrednio przez pojazd lub przy użyciu ciągnionych przez pojazd przyczep.

(2) Na zarobkowy przewóz osób lub towarów pojazdami mechanicznymi na drogach publicznych, poza obszarami jednej gminy, należy z wyjątkiem przewozów, określonych w art. 8 oraz w art. 9, uzyskać koncesję.

(3) Posiadanie koncesji na przewóz osób uprawnia do przewozu ich bagażu.

Art. 2. (1) Koncesja może być udzielona na przewóz osób lub towarów na jednej linii, na kilku liniach, na sieci linii przewozowych, albo na przewóz towarów w oznaczonych kierunkach lub na oznaczonym obszarze. Koncesji można udzielić także z prawem wyłączności, o ile petent podda się specjalnym warunkom lub zapewni szczególne korzyści publiczne.

(2) Przez sieć linii przewozowych rozumie się taki układ linii przewozowych, który, pozostając w związku z innymi środkami komunikacyjnymi, ma na celu zaspokojenie potrzeb komunikacyjno-gospodarczych na większym obszarze.

Art. 3. (1) Koncesji bez prawa wyłączności na przewóz osób lub towarów na jednej lub na kilku liniach przewozowych, oraz na przewóz towarów w oznaczonych kierunkach lub na oznaczonym obszarze udziela wojewódzka władza administracji ogólnej z wyjątkami, określonymi w art. 4.

(2) Rozporządzenie Ministrów Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych określi, która wojewódzka władza administracji ogólnej jest właściwa do udzielania koncesji w wypadkach, jeżeli przewóz

osób lub towarów sięga poza obszar jednego województwa.

Art. 4. (1) Minister Robót Publicznych może zastrzec swej kompetencji udzielanie koncesji bez prawa wyłączności na przewóz osób lub towarów na niektórych liniach przewozowych, albo na przewóz towarów w oznaczonych kierunkach lub na oznaczonym obszarze.

(2) Kompetencji Ministra Robót Publicznych zastrzega się udzielanie koncesji w każdym wypadku, jeżeli ubiegającym się o koncesję jest obcokrajowiec.

Art. 5. Koncesje z prawem wyłączności na przewóz osób lub towarów na jednej lub na kilku liniach przewozowych, koncesje z prawem wyłączności na przewóz towarów w oznaczonych kierunkach lub na oznaczonym obszarze, jako też koncesje na sieci linii przewozowych udziela Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Komunikacji oraz Poczty i Telegrafów.

Art. 6. (1) Warunki, pod którymi koncesje będą udzielone, prawa i obowiązki uprawnionego, czas trwania koncesji i wysokość opłat oraz przyczyny wygaśnięcia lub odebrania koncesji określi rozporządzenie Ministra Robót Publicznych, wydane w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

(2) Minister Robót Publicznych i Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych wydadzą w celu zapewnienia bezpieczeństwa, porządku i wygody publiczności przepisy normujące, niezależnie od przepisów, określających obowiązki, wynikające z ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, dalsze jeszcze obowiązki przedsiębiorców, utrzymujących komunikację pojazdami mechanicznymi i to tak w odniesieniu do przewozów wymienionych w art. 1, jak i do wszelkich innych przewozów pojazdami mechanicznymi, dalej obowiązki osób, obsługujących pojazdy mechaniczne, oraz obowiązki podróżnych.

Art. 7. (1) Winni naruszenia przepisów niniejszej ustawy albo rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, będą karani grzywną do 3.000 (trzech tysięcy) zł albo aresztem do trzech miesięcy.

(2) Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

(3) Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad 6 tygodni.

Art. 8. (1) Nie potrzeba uzyskiwać koncesji (art. 1) na:

1) doraźny przewóz zarobkowy pojazdami mechanicznymi, osobowymi, wynajmowanymi w całości;

2) bezpłatny przewóz pracowników z miejsca pracy i do miejsca pracy własnymi pojazdami przedsiębiorstwa;

3) przewóz towarów przez przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, oraz gospodarstwa rolne i leśne wyłącznie dla własnych potrzeb i własnymi pojazdami mechanicznymi;